

Първо, Общият съд нарушил член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като при преценката си относно избора от Комисията критерий за частния кредитор приложил погрешен от правна гледна точка подход. Така Общият съд установил, че Комисията е била длъжна да извърши допълнителни изчисления относно предимствата на различните методи за събиране на вземанията, като е трябвало да сравни продължителността на отделните изпълнителни производства за събиране на публични вземания. Комисията твърди, че не е била длъжна да извършва подробни изчисления, а да вземе предвид факторите, които частен кредитор би имал предвид при вземане на решение.

Освен това Съдът нарушил член 107, параграф 1 ДФЕС, като отхвърлил довода относно поведението на частен кредитор и като прехвърлил неправилно тежестта на доказване върху Комисията, т.е. като ѝ е наложил задължение да представи допълнителни доказателства, по-специално по отношение на продължителността на различните производства или да извърши сравнение между степента на влияние на различните начини или фази на ефективно събиране на вземания.

Второ, Общият съд нарушил член 107, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 296 ДФЕС, както и Протокол № 8, като неправилно приел, че Комисията не е изпълнила задължението си да посочи причините, поради които помощта възпрепятства търговията между държавите членки или нарушава или заплашва да наруши конкуренцията. Съдът поначало не взел предвид обстоятелството, че решението е основано на първичното право, и по-конкретно на Протокол № 8, който му служи за правно основание, като приел, че въпросната помощ нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, поради което посочването в решението на други основания за условията относно търговията и конкуренцията би било излишно.

(¹) Акт относно условията на присъединяването на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република и промените в учредителните договори на Европейския съюз — Протокол № 8 за реструктурирането на полската стоманодобивна индустрия (ОВ L 236, 2003 г., стр. 948).

Жалба, подадена на 29 юли 2011 г. от Atlas Transport GmbH срещу Решението на Общия съд (трети състав) от 16 май 2011 г. по дело T-145/08, Atlas Transport GmbH/Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели); друга страна в производството: Atlas Air Inc.

(Дело С-406/11 Р)

(2011/С 311/33)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Atlas Transport GmbH (представител: К. Schmidt-Hern, Rechtsanwalt)

Други страни в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) и Atlas Air Inc.

Искания на жалбоподателя

- да се отмени Решение на Общия съд на Европейския съюз от 16 май 2011 г. по дело T-145/08,
- да се отмени решението на първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) от 24 януари 2008 г. (преписка R 1023/2007-1),
- да се осъди Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) — СХВП — да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Според жалбоподателя СХВП и Общият съд нарушавали с оспорваното решение член 59, трето изречение от Регламент № 40/94, уреждащ задължението за обосноваване на обжалването. Освен член 60 от Регламент № 40/94 във връзка с правило 20, параграф 7 от Регламент № 2868/95, СХВП и Общият съд нарушавали също така и признати в държавите членки правни принципи. Според жалбоподателя било задължително да бъде спряно производството пред СХВП, поради което срокът за обжалване все още не бил изтекъл.

Преюдициално запитване, отправено от Amtsgericht Münster (Германия) на 1 август 2011 г. — Наказателно производство срещу Thomas Karl-Heinz Kerkhoff

(Дело С-408/11)

(2011/С 311/34)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Münster

Страни в главното производство

Thomas Karl-Heinz Kerkhoff

Staatsanwaltschaft Münster

Преюдициални въпроси

Трябва ли член 11, параграф 4 от Директива 2006/126/ЕО (¹) да се тълкува в смисъл, че държавата членка има право трайно да не признава издаденото в друга държава членка свидетелство за управление на моторно превозно средство, ако преди това в първата държава на съответното лице е било отнето издаденото от тази държава свидетелство за управление на моторно превозно средство, като не е наложена забрана да му се издава ново свидетелство за управление или срокът на наложената забрана междуременно е изтекъл?

(¹) Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (преработена) (ОВ L 403, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216).